

Sygn. akt III KK 639/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **M. G.**

skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 13 maja 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego od wyroku Sądu Rejonowego w E.

z dnia 20 maja 2019 r., sygn. akt VIII K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części , w jakiej nie zawiera
rozstrzygnięć o środkach karnych zakazu wstępu na imprezę
masową i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi
Rejonowemu w E. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M. G. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 16 marca 2019 r. w E. przy ulicy A. podczas trwania imprezy masowej tj. meczu II ligi piłki nożnej pomiędzy „O”. a „R.” posiadał wyroby pirotechniczne w postaci petard hukowych tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych,

II. w dniu 16 marca 2019 r. w E. przy ulicy A. podczas trwania imprezy masowej tj. meczu II ligi piłki nożnej pomiędzy „O.” a „R.” rzucił petardę hukową na płytę stadionu w trakcie trwania meczu czym spowodował zagrożenie dla życia, zdrowia i bezpieczeństwa osób przebywających na tej płycie tj. o czyn z art. 60 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych.

Sąd Rejonowy w E., wyrokiem z dnia 20 maja 2019 r., sygn. akt VIII K (...):

1. oskarżonego M. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, kwalifikowanego z art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
2. oskarżonego M. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, kwalifikowanego z art. 60 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych i za to na podstawie art. 60 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w punktach I i II jednostkowe kary grzywny i orzekł karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Wskazane orzeczenie nie zostało zaskarżone apelacją i uprawomocniło się przed sądem pierwszej instancji.

Od tego wyroku kasację wywiódł Prokurator Generalny, który zaskarżył go „w zakresie orzeczenia o karze, w części niezawierającej rozstrzygnięcia o obligatoryjnym, wynikającym z treści art. 41b § 1 k.k. w zw. z art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych (t.j. Dz.U. 2019.2171), środka karnym w postaci zakazu wstępu na imprezę masową, na niekorzyść oskarżonego M. G.” zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 41b § 1 k.k. w zw. z art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz.U. 2019.2171 j.t.), polegające na nienałożeniu na M. G. środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową, do czego Sąd Rejonowy w E. był zobowiązany, skazując oskarżonego za przestępstwa określone w art. 59 ust 1 i art. 60 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz.U. 2019.2171 j.t.).

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w E. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przed przystąpieniem do dalszych analiz należy precyzyjnie określić wynikający z kasacji zakres zaskarżenia. Wbrew bowiem temu, co zasugerowano w petitum skargi kasacyjnej, Prokurator Generalny zaskarżył ww. wyrok w części odnoszącej się do braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środkach karnych. Skarżący nie zakwestionował wszak orzeczenia o karze, a w uzasadnieniu kasacji wyraźnie wskazał, iż obowiązek orzeczenia o środkach karnych zakazu wstępu na imprezę masową aktualizował się w stosunku do obu z przypisanych M. G. czynów. O obu czynach przestępnych traktuje również końcowa część zarzutu kasacyjnego. Postępując zgodnie z poglądem wyrażonym w kasacji, sąd pierwszej instancji winien zatem orzec środek karny zakazu wstępu na imprezę masową za każdy z przypisanych występków, a następnie na ich podstawie, w oparciu o przepis art. 90 § 2 k.k., powinien orzec tzw. łączny środek karny. Rozstrzygnięcie o środku karnym stanowi wszak integralną część orzeczenia o odpowiedzialności karnej sprawcy za przypisane mu przestępstwo i tym samym musi pozostawać w

ściśłym związku ze skazaniem za konkretny czyn. Niedopuszczalne jest więc, poza przypadkiem przyjęcia konstrukcji ciągu przestępstw, orzekanie jednego środka karnego za kilka przypisanych oskarżonemu przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 października 2013 r., II AKa 123/13, LEX nr 1391845; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2002 r., I KZP 21/02).

Wobec powyższego prawidłowy zakres zaskarżenia dało się „odkodować” po analizie całokształtu kasacji. Jako oczywistą należało zaś ocenić zasadność zarzutu podniesionego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia. Treść przepisu art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t.j. Dz.U.2019, poz. 2171) nie pozostawia wątpliwości, że orzeczenie środka karnego zakazu wstępu na imprezę masową wobec sprawców przestępstw, o których mowa w art. 59 i 60 tej ustawy jest obligatoryjne. Przepis ten, w wersji obowiązującej od dnia 26 listopada 2015 r. wskazuje bowiem, że *wobec sprawców przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu oraz przestępstw, o których mowa w art. 222-224 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), popełnionych w związku z masową imprezą sportową, w tym meczem piłki nożnej, lub o których mowa w art. 59-61 niniejszej ustawy, **sąd orzeka** [podkreślenie SN] zakaz wstępu na imprezę masową*. Podobnie stanowcza jest treść art. 41b § 1 zd. 2 k.k., który wyraźnie stanowi, że wspomniany środek karny **sąd orzeka** [podkreślenie SN] w wypadkach wskazanych w ustawie. Niewątpliwie sytuacja określona w art. 66 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych stanowi właśnie „wypadek wskazany w ustawie”.

Skarżący w sposób niebudzący wątpliwości wykazał więc, że zaskarżony wyrok dotknięty jest wadą w postaci rażącej obrazy prawa karnego materialnego (art. 41b § 1 k.k. w zw. z art. 66 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych), która miała istotny wpływ na jego treść (art. 523 § 1 k.p.k.). Powyższe pozwoliło na uwzględnienie kasacji w trybie art. 535 § 5 k.p.k. jako oczywiście zasadnej, a w konsekwencji na uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części, w jakiej nie zawiera rozstrzygnięć o środkach karnych zakazu wstępu na imprezę masową i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w E. do ponownego rozpoznania.

Kierując się przedstawioną argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.